

הַלְבוּת פֶּסַח סִימָן תְּכוּ

עג באור הגולה

ס סיר ד'שם ראב"ז
ע שם בשם אבי
העור פ' התקני
ענינו ש'תא יוסר
מלשטים ו'תיהו המוב
זונוס ג' פ' שור
התני יוסר דברי
סגור דמתי ל'נתה קראיש

(גא) רק כדי (כג) נטילה, וקבי נהגו: י"ב (גב) *אם (גד) מלגו (פרוש), שהתרחיקוהו במים להעביר הנוצה) **תְּרַנְגְּלַת** ו**אֲמַרְרָךְ מִצָּאֵי בְּמִים גְּרָעִין חֹשֶׁה (נד) בְּקוּעָה, (נג) אֶסְוֶה (נז) תְּמַרְנְגְּלַת.** ***וְאָם נִמְצְאָה חֹשֶׁה בְּקוּעָה או** לְחַם חַמֵּץ בְּכֹלֵי שָׁל מִיָּם (נד) וְאֵין בוּ כְּדִי לְתַן טַעַם, *שֶׁהֵמָּם צוֹנְגִים, וּבָשְׁלוּ בְּאֹתָם מִיָּם תְּבָשִׁיל או לְשׁו עֹשֶׂה, (נה) מְתָר. ***וְיָשׁ מִי (כז) [ס] שְׂאוּסֶר (נו) אִם הוּא בְּתוֹךְ הַפֶּסַח :** הגה ויש מי שמתיר אפלו במליגת תְּרַנְגְּלַת, דברי

שַׁעְרֵי תְּשׁוּבָה

וע"ש בסימן מא שמי"ש הבי"ח שחמץ שנגע בהגיד בפעם אסור הכל, הבי"ח לשיטתו דאפילו בכחוש אסור, אך לממ"ש אם נאפה פראי משכשע חמץ אינו אסור רק כ"ג, ודין במשה שהתקלה דינא חב: ומחשי"ע משכשע דאף כשלא נאפה כראוי אינו אסור אלא כ"ג, ולע"ד יש לתקן כ"ג ע"ש, וע"ש מחנה דקדושתא ס' פ' באר, וע"ש לעיל סימן מא מ"ש בשם רשב"ת ס' פ' סימן מ, וע"ש בשו"ת בית דפוסים סימן מא בדין תש"ו ותולדות ת"א"ר בענין זה. וע"ש מ"ש בה"ס בשם משכת פת"ר, וקה"ג כי בשו"ת מ"י כתיב באחר שהוציא טשין מן התבית בפסח לתוך הכלי והגיד לא נבדק ואח"כ מצאו בגוד חטה בפ"ל, או מה שהתבית לא נאסר, ע"ש: [ט] שְׂאוּסֶר.

בְּאֵר הַיֵּטֵב

סברים מלפנין סימן עה: טעשה באר שלקח קרוב טהובות בקערה והוליכו למקום אחר ושם נמצא חטה עליו, והתיר הקרב שבתוביות האטרינגן פאן נמצא פאן הנה עכ"ל, וכתב המ"א: אכל אם נמצא חטה בתבית, אף הקרב שבתוביות אסור, דאמרינן שפא היתה החטה מקום לכן בתבית, דקרי טזמן לזמן, כהנא חתירה מתוקינן אסורא כמי"ש. וע"כ מה כמ"א שכתב: ואם סלקיהו למקום אחר נמצא ע"ג חטה אמרינן עשה נקלה דקרי מקום למקום, ע"כ לט"ד: (כג) נטילה, אפלו בפעם אפירה, ואפלו איכא ס' בפנין כדי נטילה: (כג) מלגו, סתם מליטה היא בכלי שני, דוקת, וע"י סימן תכו

ס"ג בהג"ח. והאפשר פאן טעשה ערוי אחי עלה, ולא קראה תמרידי כ"ש אלא משום הקערה, הדינא אם חיס"ב אסורה, דהא בחמץ הפוסקים אסורין אפלו בצונן, ח"ס: (נד) בְּקוּעָה, מדלא היתה הרב פאן גדלעיל דע"ף ט לאסר אפלו אינה בקיעה, אפשר משום דהקב פין דאיכא עוד ספקא שפא אח"כ נקלה לא מחמירין כלי האי, אכן ה"טו חבב דקרב איל לשיטתו לאסר אפלו אינה בקיעה כל שנותרכה, אף פאן נטר למכר לא"י באינה בקיעה דקרי ט"ס שפא לא נתקמן ופא אח"כ נקלה, דלא מחמירין אלא בסד ספקא בטהימ דקיע"ף ט, ע"ש. ומה"ח מקל אפלו בטהי דקיע"ף ט לקבר לא"י, ע"כ יח: (כה) **הַתְּרַנְגְּלַת**, דאמרינן שפא היתה החטה במים בשעת מליגה, דלא אמרינן פאן נמצא וכאן הנה אלא ממקום למקום או מחתיכה לחתיכה כמ"ש ס"ק כא, אבל במקום אסר בנזן במליגה דיש לספק בזמן ולומר שפא היתה החטה במים קדם לכן לא אמרינן שפא נפלה, וע"ש ח"י ונהויע חזקה התרנגלת שבדאי היתה במים חמצינים, ומפעם זה אסור הרחק מצה שממצא בה חטה ואין ידעו אי נתחמצה בארץ צפה אם לאו, והתיר שאר מצות, ט"ו, ע"ש: [כז] שְׂאוּסֶר.

בְּאֹרֶת הַלְקָה

החתיכה מכני לה לאשבתיו ולא בחובה, אלא ונדאי שהיתה בפעם השלמה ואם"כ נאסרה כלה ולא שנה פנה לומר פאן נמצא רכ"י: * **אם מלגו וכו'.** ע"ן בט"ו שכתב דסתם מליגה בכלי שני, והנה לפי מה שכתב המחבר דיונה דיעה סימן סח דכדיעבר בכלי שני אינו תכלי, לכאורה על דסתם צריך לומר דמליגה בכלי ראשון, ואי משום אסור דס, ט"ד שפלתו עם הנוצה קדם המליגה, כמו שהקפתי במענה בורה בשם הפרי"מגדים, אף אפשר דידעת המחבר דה"ש בחמירין שהביא הרמ"א לעיל בסימן תמו סעיף ג בסג"ח דאפלו בכלי שני אסור, וכן קצאמי בפרק חוש שמשפסק בדעת המחבר, ובקשר דינא דכלי שני דעת הפרי חדש להחמיר בפסח, ע"ן שם, וע"ן לעיל בסימן תנא במשנה בורה פ"ד דק"ט יא: * **וְאָם נִמְצְאָה חֹשֶׁה בְּקוּעָה וכו'.** וישנה דמ"ס, ע"ן לעיל בסימן תמו

מִשְׁנֵה בְּרִיחַ

חמץ בפסח במשנה, אבל ק"מ הפסח נתבטל טעם החטה בששים⁶¹, ואפלו הכי כדי נטילה צריך לטל טעמה דלקמא לא פלטה נק בכיבויקה: (גא) **רַק כְּדִי נְטִילָה.** אפלו נמצאת במצה אפונה, די (ד) בכדי נטילה⁶²: **י"ב (גב) אִם מְלָגוּ וכו'.** אף דנתבאר ביהודה דעה סימן סח סעיף יא דאין למלג אפלו בכלי שני⁶³, תבא מיר שנמלח מקום על-גבי הנוצה [פמ"ג]: **(גג) אֶסְוֶה הַתְּרַנְגְּלַת⁶⁴.** דאמרינן שפא היתה החטה במים בשעת מליגה, דלא אמרינן פאן נמצא וכאן הנה אלא לענון ממקום למקום או מחתיכה לחתיכה, וכ"ל בסעיף יא, אבל במקום אחר, בגון דיש לספק בזמן ולומר שפא היתה החטה במים קדם לכן, לא אמרינן השפא נפלה⁶⁵, והנה

המחבר כתב פאן חושה בקועה, והרמ"א לא הגיה על זה כלום ונתקן בקועה ולא בנתרככה, משום דיש עוד ספק שפא עכשו נפל, (ט) ויש אומרים דהרמ"א סמך אהנהיה לעיל בקע"ף ט, וכן משמע בט"ו דלא התייר בענינו בנתרככו נק בהנאה ולא באכילה⁶⁶, אכן מצאמי בבית-מאיר, דרין זה שסתם המחבר (ט) במחלוקת שניה (לכד הדעה שפוקר בהרמ"א), וע"ל בנראה לענינה דעמי דהסומך לחמיר פנה בנתרככה (מ) בכלי שני אף לאכילה לא הפסיד, ואם לא נתרככה, אפלו אם היתה המליגה בכלי ראשון גם-כן מותר: **(נד) וְאֵין בוּ כְּדִי *שֶׁהֵמָּם צוֹנְגִים,** רוצה לומר, (נט) והמים צונגים, דתרחי ע"י, שהחמץ מוצט שאין בו שיעור לתן טעם במים, שיש ששים במים כנגדו, וגם שהמים צונגים, ולכן מקלינן אפלו תוך הפסח, דבין דמשהו מדרכנו לא מחמירין בצונן: **(נה) מְתָר.** ואם ירו"ע (ק) ששנה החטה מעת-לעת במים אסור, דכבוש במבשל, ואפלו אם יש לספק שפא נשנה מעת-לעת במים, גם-כן דעת (קא) אינה אחרונים להחמיר, ומכל מקום בחטה שאינה בקועה רק בנתרככה (קב) אין להחמיר בספקא, ואפלו בחטה בקועה, דוקא כשנמצאה החטה ואמרינן בשלש באותן מים, אבל אם נמצאת החטה במים אחר שבשלו (קג) יש להקל באסור משהו, דקפ"ק ספקא הוא: שפא נקלה החטה אמרינן, אף אם תמצא לומר מקום, שפא לא נשנה מעת-לעת במים ולא הוי כבוש, דמתר דדעה זו בצונן, ואפלו לדעת המש"מ שאומר דאסור בצונן תוך הפסח, על-פ"ל פנים במקום הדחק או הקפד מרבה אין להחמיר, וכדלקמה: **(נו) אִם הוּא בְּתוֹךְ הַפֶּסַח.** דה"ל ליה, דאף דבצונן אינו נותן טעם, מכל מקום משהו מיהו איכא⁶⁸, ולכן תוך הפסח דאסורי במשנה, אסורי⁶⁹. (קד) ורואה פשנמצא החטה ואמרינן בשלש באותן המים, אבל

שַׁעֲרֵי הַצִּיּוֹן

(לד) אחרונים: (לח) חקיעקב: (ט) שארי אחרונים: (לו) וכן חסיד אדם הביא דעת הרשב"א שאין מחזיקים מזמן לזמן: (מ) וגם באליה בנה מצד להקל בכלי שני ולסוף על הפוסקים דאין מחזיקין מזמן לזמן, ובפרט בנתרככה פודאי יש לספק על זה: (מז) פאר-הגולה ויגן-אברהם, והסקוד לזה נראה דהוא מאור זרוע ממנכא בבית-יוסף, ובכאור הרמ"א בקאר הודעה ראשונה משמע מ"ס צונגין לכד ממיר ואפלו באין בו ששים: (ק) פרי חדש ואלה רבה וכו': (קא) טגן-אברהם ועוד אינה אחרונים: (קב) ע"ן פרי-מגדים שפסק על הפגן-אברהם וכן במחצית השקל⁶⁷, וע"ל-כ"ל פנים בנתרככה פודאי אין להחמיר, פן נראה ל"י: (קג) פן נראה לענינה דעמי פשוט: (קד) נהר-שילום בדעת המחבר, וגם המגן-אברהם בפעמי מצד פן בדעת המחבר, הדינא אין נפקא-מנה פנה, שפוקר הכריע פן הרמ"א בהנהיה לקמה:

הַלְבוֹת פֶּסַח סִימָן תּוֹס

מִשׁוֹם (נד) דְּאִמְרִינָן שְׁמָא אֶחָר־רֶבֶךָ (כו) נִפְלָה לְשֵׁם (חא"ר ב"ה ח"ה ומהר"ם), וְיֵשׁ מִי שְׁאוּסֵר (נח) בְּשָׂאֵר בְּשֵׂר וּמְתִיר בְּתַרְגְּמֵלָה (נט) מִכֹּחַ סֶפֶק (ס) סִפְקָא (מרוכי סכ"ש). וְלַעֲגוּן מְנַהֵג, נִרְאֶה לְאִסֵּר בְּשָׂאֵר בְּשֵׂר אוֹ בַחֲטָה (ס) שְׂלֵמָה אֶפְלוּ בַתְּרַגְּמֵלָה. וְיִזְכָּא אִם נִמְלִיגוּ תַרְגְּמָלִים דְּהִיגוּ שְׁהִיּוּ הַמֵּימָם חִמְיָן, אֲבָל אִם הִיּוּ צוּנְגִין (סא) וְשָׂרֵי שְׁם (כט) הַתְּרַגְּמָלִים, (כב) אִין לְאִסֵּר מִסְפָּקָא. וּבִמְקוֹם דְּאִיבָא לְמִימָר שְׁמָא נִתְעַבְּרָה הַחֲטָה בַתְּרַגְּמֵלָה, כְּגוֹן שְׁהִיא עִבּוּרָה (מהר"ם), אֶפְלוּ בְּמַלְיָגָה יֵשׁ לְהַתִּיר מִכֹּחַ סֶפֶק סִפְקָא. מִיָּהוּ, *אִם נִתְעַבְּרוּ הַתְּעַרְבוּבוֹת וְיֵשׁ הַפֶּסֶד מִרְבָּה וּמְגִישֵׁת שְׁמַחַת יוֹם טוֹב, יֵשׁ לְהִקְלֵל בְּכָל זֶה בְּסִפְקוֹת אִסוּר (ל) (נ) דְּרַבְנָן שְׁהִיא מְעַוָּה (סג) וְיֵשׁ לְהַתִּיר שְׂאֵר תְּבַשְׂלִין שֵׁשׁ בְּהֵן תְּעַרְבוּבוֹת

שְׂעִירֵי תְּשׁוּבָה

עָן בְּאֵר הַיֵּטֵב. וְכַתּוּב בַּמִּי"א ח"א סִימָן טוּ בְּעֵבֶדָא שְׂשֵׁרָה בְּשֵׂר גִּסְסָה וְאִמְרָה שְׂלַקְחָהוּ תְּבַשְׂרָה לְקַחְוּ מִי הַשְּׂרָה לְחוּץ לְאֶשְׁפָּה, וּמְצָאוּ שְׁם פְּרָעִין אֶמֶר שְׂל תְּבַחֲהָ וְנִסְתַּפְקֵי אִם הִיא בְּעוֹר (הַמֵּימָם) [חֲכִשְׂרִין] שְׁם, וְהַעֲלָה כָּל שְׂנֵטְלוּ הַפְּרִיָּה שְׂרִיָּה לְמִקּוֹם אֲחֵר לְשַׁפֵּךְ וְשֵׁם מְצָאוּ הַפְּרָעִין יֵשׁ לְהַבְּשִׁיר בַּפְּשִׁטוֹת, וְכֵן אִם בִּרְכוּ הַמֵּימָם קִדְּם שְׁנָתוֹ הַבְּשִׂיר וְלֹא רָאוּ שְׁטֵם חָמֵץ אוֹ חֲטָה וְאֶחָד מֵהַשְּׂעִירִים אֶתְּבַשְׂרָה לְאֲחֵר שְׁעָה מְצָאוּ בוֹ חֲטָה, גִּסְרָה מְשַׁרְהוּ וְשִׂמְיָהוּ מֵימָם בְּדָלִים מְכֻשִׁים וּבְשִׁיבוֹ מִן הַדָּלִי לְמִקּוֹם אֲחֵר וְאֶחָרֶכְךָ מְצָאוּ חִמְיָן בְּדָלִי חֵדֶה, אִף שֵׁשׁ אוֹסְרִים, מִ"מ יֵשׁ לְסַבֵּךְ עַל דַּעַת הַפְּשִׁטוֹת, בְּפָרְסָה שְׂאִימוֹ מְשַׁרְהוּ דְּרַבְנָן וְיֵשׁ פְּמָה דְּרַבְנָן דְּסִיל דְּצוּנָן אִינוּ אִיסֵּר. וְצָן בְּשַׁבְּחֵי־עֵבֶק ח"ב סִימָן יט שְׁהַשִּׁיב עַל הַמִּי"א קָוָה, ע"ש: (ל) דְּרַבְנָן. עֲבָה"ט, וְכַתּוּב בְּשַׁעֲרֵ אֶפְרַיִם סִימָן ה': עוֹרֵב שְׁהִבִּיא בֶּרֶךְ מִלְּלֶךְ בְּשִׁטְנָן וְנִפְלָה הַבֶּרֶךְ לְקוֹדֶרֶת, וּמְחַמֵּחַ סֶפֶק חָלֵב הֵהָ כִי אִף מְחַמֵּחַ סֶפֶק בְּמַשְׁהוּ דְּשִׂמְיָהוּ לְקַחְוּ בְּכִית הַמִּי"א, וְלִכְאוּרָה יֵשׁ לְחַלֵּק בֵּין עִיר שְׂרָבָה וְשִׂעָלָה כו', וְאִין שְׁם סִימָן תְּשׁוּבָה. וְלַעֲבִיר לְהַתִּיר בְּהָ דְּמַשְׁהוּ וְרַבְנָן, וְכַתּוּב מְבַאֵר אֲבָלִי מְמַקְּם אֲחֵר שֵׁשׁ מְקוֹם לּוֹמֵר דְּחִמְיָן טַל א"י אוֹ שֶׁל הַפֶּסֶד אִינוּ אוֹסֵר בְּמַשְׁהוּ, וְאֶפְלוּ אֲחִיל שְׁחִמְץ בְּעוֹן שֶׁל א"י אוֹסֵר בְּמַשְׁהוּ מִ"מ כְּדַ"ג שְׂאִפְלוּ תַאמֵר שְׁהַשְׂטָן שֶׁל כּוּ בְּלוֹעַ מִחִמְץ מִ"מ קָרִיב לוֹמֵר שְׂלֹא הֵהָ כּוּ טַעַם חִמְיָן וְלֹא נִשְׁטָר בְּמַשְׁהוּ בֵּיהּ הַמִּי"א אוֹ בְּפִי עִזָּב, וְלֹא שָׂדָּה אוֹ גִּזְרָה טַל עַל מַשְׁהוּ.

ס"ל בְּמִידָּה דְּאִינוּ גִיט קָלָל בְּצוּנָן דְּהָיִי כְּמוֹ סֶפֶק סִפְקָא, וְהַפְּסִיחַ מְחַמֵּר בְּרַבִּינִים בְּפָרְסָה אִם הַחֲטָה אִינְהָ קִבְּצֵתָה פְּשִׁטָּא דְּאִין לְהַתִּיר כְּמַשְׂלָל. וְכַלָּא נִתְרַבְּחָה וְהַחֲטָה שֶׁל הַחֲטָה אִינוּ נִתְרַבְּחָה וְהַחֲטָה שֶׁל הַחֲטָה אִינוּ נִתְרַבְּחָה וְהַחֲטָה שֶׁל הַחֲטָה אִינוּ נִתְרַבְּחָה

בְּאֵר הַלְבָּה

בְּמַגְנָן אֲבָרְקֵם סִימָן קָטָן וְהָיָה נוֹתֵן טַעַם לְפָנִים, וְהַתְּחִינִים לֹא פְּלִיגֵי עַלֶּה שְׁם אֲלֵא בַחֲטָיִם, עָן שְׁם: * אִם נִתְעַבְּרוּ הַתְּעַרְבוּבוֹת וְיֵשׁ הַפֶּסֶד מִרְבָּה, וְכֵן מְשַׁמֵּעַ מִנְּהָ דְּבַבְשִׂיל רִאשׁוֹן אִין לְהַתִּיר אֶפְלוּ עַל יְדֵי הַפֶּסֶד מִרְבָּה, וְכֵן מְשַׁמֵּעַ בְּאֶחָדֵינִים, אֲכֹן בְּבַאור הַגְּרָמָא מְשַׁמֵּעַ דְּמַשְׁמַע הַפֶּסֶד מִרְבָּה לְחֹד מְחֵד וְאֶפְלוּ בַחֲמִין, דְּנִקְטִינָן אוֹ בְּרַעֲהָ רֵאשׁוּנָה שְׂבַרְמִיָּה הַפְּרָחַת בְּמַלְיָגָה, וְנִרְדִּי לּוֹמֵר לְדִידָה דְּמָה שְׂמֹכִיד הַמִּי"א תְּעַרְבוּבוֹת הִינוּ דְּעַלְיָדֵי תְּעַרְבוּבוֹת טַעֲמֵי הַפֶּסֶד מִרְבָּה, וְאִם יֵכֵן הַמִּי"א שְׂכַתְּבָה יֵשׁ לְהַתִּיר שְׂשַׁבְּרָה בְּתֵיבֵי וְהִינוּ בְּצוּנָן, וְשֵׁם מְחֵד אֶפְלוּ נִתְעַבְּרוּ בְּחֹכֵי בְּעוֹד שְׁהַבְּשִׂר הִיָּה שְׂרָחֵי בְּתוֹכָהּ, גִּם יֵכֵן הַעֲקֵר מִשׁוֹם הַפֶּסֶד מִרְבָּה, וְעַל יֵכֵן אִי אַתְּרֵמִי שְׂהִיָּה הַפֶּסֶד מִרְבָּה עַל הַתְּשִׁיל רֵאשׁוֹן גִּם יֵכֵן מְשַׁרְהוּ בְּצוּנָן, דְּסִמְכִינָן עַל דְּמַשְׁהוּ רֵאשׁוּנָה שְׂשַׁמְחָבֵר הַפְּרָחַת בְּצוּנָן, וְכֵן הִיָּה מִתְּרִין קָשִׁיחַ הַמַּגְנָן אֲבָרְקֵם לְעַלֵּי בַחֲמִין חִמְיָן סִימָן קָטָן טו, דְּשֵׁם בְּהַיָּה מְשַׁמֵּעַ בְּצוּנָן מְשַׁרְהוּ וְהָיָה אוֹסֵר בְּצוּנָן⁷⁶, דְּשֵׁם מְרִיר בְּמִקּוֹם הַפֶּסֶד מִרְבָּה, וְצָרִיף צִיּוּן:

(סא) וְשָׂרֵי שְׁם הַתְּרַגְּמָלִים. וְלֹאמֵר שְׂנַלְקַחוּ מִשְׁם הַתְּרַגְּמָלִים מְצָאוּ שְׁם חֲטָה בְּקוֹצֵה, אֶפְלוּ שְׂלֵמָה. וְלֹא וְיִזְכָּא נָקִט תְּרַגְּמָלִים, (קו) הָיָה הָיָה הָיָה בְּשֵׂר גִּסְרָן אִין לְאִסֵּר מִסְפָּקָא⁷⁷, וְחִמְיָן שְׂאֲחֵר לְקִיחַת הַבְּשִׂר מִשְׁם נִפְלַל הַחֲטָה בֵּינָן שְׂהַמִּים הִיּוּ צוּנְגִין. וְיֵשׁ מִתְּרִין לְגַמְרֵי בְּצוּנָן: (סב) אִין לְאִסֵּר מִסְפָּקָא. אֲבָל אִם בְּרִדְאִי הִיָּה הַחֲטָה בְּשַׁעֲרֵ הַבְּשִׂר בְּמִים, דְּעַחוּ דְּיֵשׁ לְנַהֵג בְּרַעֲהָ בְּכָל גִּזְרָה, (קט) וְעַל-כֵּן בְּשַׁעֲרֵ הַדְּחָק אוֹ בְּהַפֶּסֶד מִרְבָּה יֵשׁ לְסַמְךָ לְהִקְלֵל בְּרַעֲהָ, וּבְפָרְסָה אִם הַחֲטָה אִינְהָ בְּקוֹצֵה רַק נִתְרַבְּכָה בְּרִדְאִי אִין לְהַתִּיר. וְכָל זֶה בַחֲטָה, אֲבָל (קי) פְּרוּסַת לְחֵם אוֹ עֶסֶה שְׂנַמְצָאת בְּחוּף הַמֵּימָם, (קיב) פְּתַחוּ הַתְּחִינִים לְאִסֵּר אִף בְּצוּנָן, פִּי טַעַב פְּרוּסַת הַלְחָם וְהַעֲפָה לְהַתְּפַרֵּר וְלְהִיּוֹת נִמְסַ בְּחוּף הַמֵּימָם: (סג) וְיֵשׁ לְהַתִּיר שְׂאֵר תְּבַשְׂלִין וְכו'. מְשַׁמֵּעַ הָא אֹתוֹ תְּבַשְׂלִין, אִף הַפֶּסֶד

שְׂעִיר הַצִּיּוּן

(קה) הַגְּרָמָא בְּבַאורו, וְכֵן כַּתּוּב הַפְּרִי טַעַם, וְלְדַבְּרֵיהֶם תְּרַבְּדָק לְשׁוֹן הַמִּי"א, וְלְדַבְּרֵיהֶם תְּרַבְּדָק לְשׁוֹן הַמִּי"א, וְלְדַבְּרֵיהֶם תְּרַבְּדָק לְשׁוֹן הַמִּי"א: (קו) אֶחָדֵינִים: (קז) גְּנוּ אֲבָרְקֵם וּשְׂאֵ: (קח) עֵין מְגַנָּן אֲבָרְקֵם בְּשֵׁם מְחִי"ל מְפָרַח, וְכֵן הָיָה גִּסְרָן דַּעַת הַפְּרִי חֲדַשׁ: (קט) כֵּן הַכְּרִיעַ הַמַּגְנָן אֲבָרְקֵם סִימָן קָטָן יֵשׁ שְׂמַלְוִי לְפִי עֲנָן שַׁעֲרֵ הַדְּחָק, וְכֵן כַּתּוּב הַגְּרָמָא, וְאֶפְשֵׁר גִּם הַמִּי"א מִדְּהָ לְזַה. וְעֵין בְּבַאור הַלְבָּה: (קי) לְאֶפְרַיִם לְחֵם שְׂלֵם לֹא שֵׁדָּה זֶה וְדִינוּ בַחֲטָה בְּקוֹצֵה: (קיב) פְּרִי הַחֵד וְתַמִּי אֲדָם וְהַגְּרָמָא, עֵין שְׁם וְאֶפְלוּ סִמָּן לֹא מְהַיָּי. וְנִרְאֶה לְכַאוּרָה דְּרַבְנָן אִם בְּשִׁלּוֹ בְּמִים לְאֲחֵר שְׂבַשְׂלוּ בְּמִים, דְּיֵשׁ סֶפֶק שְׂמָא עֲטָה נִפְלָה, אִין לְהַתִּיר מִקּוֹם הַפֶּסֶד מִרְבָּה וְאִין דְּבַבְשִׂיל אֲבָרְקֵם בְּאוֹת כּוּ מְשַׁמֵּעַ דְּרַבִּי אִם נִתְעַבְּרוּ הַלְחָם וְאֶתְרָבְּן בְּשִׁלּוֹ גִּם יֵכֵן מְשַׁרְהוּ מִקּוֹם הַפֶּסֶד מִרְבָּה, שְׁם הִיא וְיִזְכָּא לְעַנְוֵן לְהַתִּיר שְׂאֵר תְּבַשְׂלִין שֵׁשׁ בְּהֵן תְּעַרְבוּבוֹת מֵאוֹתוֹ תְּבַשְׂלִין, וְנִמְסַ אֲרִינִין לְעַנְוֵן תְּבַשְׂלִין רֵאשׁוֹן וּבִמְקוֹם הַפֶּסֶד מִרְבָּה, וְכֵן מְשַׁמֵּעַ קַצֵּת בְּאַלְיָה רַבָּה סִימָן קָטָן כַּט, עָן שְׁם, וּמְכַל מְקוֹם צָרִיף עֵינֵי דְּאֶפְשֵׁר דְּלְחֵם גְּרַע סִפִּי:

הלכות פסח סימן תסו

ביאורים ומוספים

מסתפקים שמוא נפלה החיטה רק לאחר שהוציאו אותו מהמים, וכן כתב הבגרי ישע.

[שעה"צ ס"ק קיא]

רצין שם דאפלו ספין לא סקניניא⁽⁷⁴⁾.

74) אולם אם נפלה הפרוסה למים קודם פסח, וסיגנם קודם הפסח, כתב לעיל (סי' תמו ס"ק לו) שהרי הם מותרים בפסח. אולם, אם יש בפרוסה יותר מאחד משישים ושהתה במים יותר מעת לעת, כתב שם שאף קודם פסח לא מועיל סינון, שכן המים קיבלו טעם מהלחם [אך אם היא שהתה פחות מעת לעת, אף אם יש בה יותר מאחד משישים, מועיל סינון, שכן אף אם צונן מפליט אין הוא מפליט את כל הטעם, אלא משהו, וכפי שכתב המשנ"ב לעיל (ס"ק נו), ולכן אם סיגנם הרי הוא בטל קודם פסח].

[ביה"ל ד"ה אם]

דשם בהג"ה משמע דבצונן מתר והקא אוסר בעונת⁽⁷⁵⁾.

75) ולעיל כתב (סי' תמו ס"ק כו) לתרץ בשם המג"א (שם ס"ק ט), שמה שכתב הרמ"א כאן שבצונן אסור, היינו כגון שיש בקעים בבשר והמים נכנסים לתוכם, ומה שנראה מדבריו שם שבצונן מותר, היינו בבשר חלק [בלומר, לדעתו הצונן יכול להפליט את טעם החיטה למים אבל אינו יכול להבליע אותו בבשר, ולפיכך בבשר חלק מותר, אבל כשיש בקעים בבשר שהמים נכנסים לתוכם, הרי הוא אסור מחמת המים שבתוכו], ובשם הבגרי ישע (על המג"א שם) כתב לתרץ, שהרמ"א סובר שמעיקר הדין אין הבשר נאסר על ידי צונן, ומה שכתב כאן שנהגו לאסור, אין זה מעיקר הדין, אלא שכן נהגו ובשעה"צ שם (ס"ק כא) תירץ, שהרמ"א אכן סובר שצונן מפליט מהחיטה ומבליע בבשר, אלא ששם מדובר באופן שהחיטה שהתה במים רק רגע אחד, ולפיכך אין היא פולטת.

[שעה"צ ס"ק קה]

ולדבריהם לתרין קשיית סקניניא⁽⁷⁶⁾.

76) שהמג"א (ס"ק כא) סובר שלשיטה זו טעם ההיתר אינו משום שמקילים בספק, אלא משום שנועמידיים את המים על חזקתם ותולים שהחיטה נפלה עתה, ולפיכך התקשה על מה שכתב הרמ"א דאמרינן 'שמוא' אחר כך נפלה לשם, והלא טעם ההיתר אינו מספק, אלא שהחזקה אומרת שהחיטה אכן נפלה אחר שמלגו.

[משנ"ב ס"ק נט]

שקטא היתה בתרנגולת עצמה וכבר נתעקלה ואין שייך בה חמור⁽⁷⁷⁾.

77) אבל בבהמה לא מסתפקים שמה היתה החיטה במעיה, ובטעם הדבר כתב הלבוש (סי"ב) שבתרנגולת מצויות חטים במעיה ולכן מסתפקים בספק זה, מה שאין כן בבהמה.

[משנ"ב שם]

דאף בחטה שקיה מתרנגולת שייך בה חמור⁽⁷⁸⁾.

78) ולהלן (ס"ק פח) ביאר, שאף על פי שדבר טומאה הבלוע במעלי חיים הרי הוא כמעוכל ופוקעת ממנו הטומאה, מ"מ אין ללמוד מדין זה לגבי איטורים.

[משנ"ב ס"ק סא]

דהוא הדין שאר קשר גס-גן אין לאסור מספקא⁽⁷⁹⁾.

79) והטעם שכתב הרמ"א "תרנגולים", כתב העולת שבת (ס"ק יג) שיש בזה הידוש, שכן במעי תרנגולים מצויות חטים, ולכאורה יש להניח שהחיטה הגיעה למים מהתרנגול, ולא להסתפק שמה נפלה לאחר שהוציאו אותו מהמים, וההידוש הוא שאף על פי כן

הַלְבוֹת פֶּסַח סִימָן תְּמוּ

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק סג]

אָבֵל לֹא בְּאֶכְלָהּ⁽⁷⁶⁾.

(76) ובטעם הדבר שהחמירו באכילה, ראה מה שכתב בשעה"צ לעיל (ס"ק יט).

[משנ"ב שם]

ובפֶּקֶט הַיָּקָא דְּאִיָּא הֶפְסֵד קַרְבָּה בְּנִדְאֵי אֵין לְהַחְמִיר⁽⁷⁷⁾.

(77) ולעיל (ס"ק יא) כתב, שאף במקום שיש מניעת שמחת יום טוב יש להתיר באכילה.

[משנ"ב ס"ק סה]

ומְרִירֵי שְׁהִגְעִילוּ קֹדֶם זְמַן אִסּוּר⁽⁷⁸⁾.

(78) ואף על פי שאין להגעיל כלי איסור כשהוא בן יומנו (משום שהכלי חוזר ובוֹלֵעַ את מה שפלט), כמבואר ברמ"א (יר"ד סי' קכא סי"ב), מ"מ קודם פסח מותר להגעיל כלי חמץ בן יומנו. ובטעם הדבר כתב המשנ"ב לעיל (סי' תנב ס"ק א), שחמץ קודם זמן איסורו נדון כדבר היתר, ונמצא שהכלי חוזר ובלע 'ניט בר ניט דהיתירא' (החמץ שבלע הכלי הרי הוא היתר, ואף המים שבלעו את טעם החמץ הבלוע בכלי, הרי זה טעם היתר, ואף הטעם שהכלי חוזר ובלע מהמים הרי הוא טעם היתר). אכן ראה שם (ס"ק יג) שכתב בשם כמה אחרונים שאף קודם פסח אין להגעיל כלי חמץ בן יומנו. וראה מה שכתבנו בשעה"צ לעיל (סי' תמו ס"ק פא), בנדון אם חמץ שנבלע קודם פסח נדון כהיתירא בלע.

[משנ"ב שם]

לְדַעַת בְּק"א לְעִיל בְּסִיקָן תְּמוּ קְעִיף י' בְּהֶגְה"ה⁽⁷⁹⁾.

(79) שם כתב הרמ"א, שדבר שבלע טעם פגום של משהו חמץ בפסח, אסור אפילו בדיעבד.

[משנ"ב ס"ק סו]

וְקָרְדֵי נְכוּי⁽⁸⁰⁾.

(80) ואף על פי שטעם החמץ שבלעו מי ההגעלה קודם פסח הוא

ניט בר ניט, וכלי בן יומנו שהוגעל קודם פסח מותר משהו ניט בר ניט, וכפי שכתב לעיל (סי' תנב ס"ק א), מ"מ כתב הפמ"ג (א"א ס"ק ב) שאין דין המים רומה לדין הכלי, שכן בכלי יש טעם של ניט בר ניט בר ניט (כלומר, שלשה נותני טעם; טעם החמץ נבלע בכלי, המים בלעו מהכלי, הכלי חוזר ובלע מהמים), אבל במים יש טעם של ניט בר ניט, ולפיכך הם אסורים.

ובנדון האם מותר למי שהגעיל קודם פסח להשהות את מי ההגעלה בביתו בפסח, מבואר ברבד' המשנ"ב לעיל (סי' תמב ס"ק א) שמוותר, אך מבואר שם שצריך להיזהר ולהצניע אותם בחדר שאינו רגיל לילך שם.

[שעה"צ ס"ק קכ]

הַתְּקַפֵּד מְצִי דָּגִם סְטַגְעָלָה קִיָּה תוֹף הַפְּסַח⁽⁸¹⁾.

(81) ואף על פי שמבואר בשו"ע לעיל (סי' תנב ס"א) שאסור להגעיל בליים שהם 'בני יומנו' בפסח, ביאר הגר"א (ס"ק מ) שהשו"ע כאן סובר כדעת הראשונים שבשעה שהכלי פולט אינו בולע, וכאן מדובר כגון שהגעילו על ידי שהכניסו את הכלי ליורה של רותחים לזמן מועט, וכיון שבאותו זמן הוא פולט מתוכו, אין הוא חוזר ובוֹלֵעַ את מה שנפלט למים (גם לעיל (סי' תנב ס"א) נראה שדעת השו"ע כאותם ראשונים, ראה משנ"ב שם (ס"ק ד)).

[שעה"צ שם]

הֶקְרִי ג' נִיט בר נִיט⁽⁸²⁾.

(82) כלומר, החמץ לכלי, הכלי למי ההגעלה, ומי ההגעלה למים שבבור. והדמשק אליעזר התקשה בדברי הגר"א, מדוע מי ההגעלה שנתערבו במי הבור נקראים נותני טעם במים, והלא הם גופם מתערבים ונהיים חלק מהמים, ונמצא שיש רק שני נותני טעם.

[ביה"ל ד"ה למר]

דְּלַפְעָמִים אָף בְּדִיעַבַד אִסּוּר הַיָּקָא דְּקָרוּ וְקָמִי נְכוּי⁽⁸³⁾.

(83) כלומר, שמי ההגעלה נשארים בחלק העליון של מי הבור, ונמצא שהטעם שנפלט מהכלי למי ההגעלה לא בטל בשמים קודם פסח.

הלכות פסח סימן תסו

באר הגולה עד באר הגולה

מאותו תבשיל של הבשר (ל) (סד) ששפרה במים או נמלג, כף נראה לי: יג לאם הגעילו יורה מחמצת (סה) פת (לז) ידומא (סו) ונדרו הפנים (המחמצים) * לבור שפתוף (לג) הפסח, אסור לשותות מימיו בפסח (סז) בשביל

ש בתיאור

שערי תשובה

וא"כ עתה שנאמר שהפשוה נפל לתוך תבשיל של ישראלי אין זה אסור דכבר פסק שם חז"ל שצ"ל ודמי לתבשיל ששפרה קדם פסח כפי דאיתו חזון ונצור פסח, דאף ודמיין של אינדיהוי אסור בהנחה לישראל קמיש הריב"ש סימן ת, מ"ט מ"ו שאין בו חזקא דב"י וגם לא שני לא בדיל בעליו כד הא"י לא נזרו על תבשילתו לאכור דמפשה, וכן שפוטבשל אצל הא"י שוב הי"ל קמטין שפוטבשל קדם הפסח דאיתו חזון ונצור, ועניו בשי"ת בתיאוריה סימן טז, אם באמצע הסעודה קצאו חשה אסת מבקעת מנחת על הפסח ששל השלמו ואין ידוע אם בשעת אכילה נפלה מהתבשילין או הייתה שם מלפנים ופעלקא א"י, העבד פכשיל על סוגרו כיון

באר היטב

הדוק: נמצא בדלי מים חתיכת חמץ ולא נודע ששלקחו הפנים מהדלי אם היה בו חמץ או לא ובשלו בו, והמרגו התבשיל, אף המים שבדלי נאסרו, כי א"י שהביא המים שמה נתן בו אותה שעה חמץ, עכ"ל. וכתב הש"ו: דברים אלו אין להם פרוש, ונראה שיש ט"ס וצ"ל ששלקחו מים מהבאר, והפנה הוא ששאבו מים תחלה מהבאר לבשל ואחר כך שאבו מים בדלי ונמצא חמץ בדלי ולא נודע אם היה חמץ בבאר בשעה ששאבו לבשל, מפילא בשל במים חמוצים, כזה פסק שהתבשיל מותר, אלא שהמים שבדלי לחוד נאסרו אבל התבשיל מותר, פי הא"י השואב לדלי נתן החמץ בשעה שהיה אצל אותו חמץ לא היה בבאר כלל; והמה על הב"י שהעתיק ולא אסור וזה חמץ בצונן אינו אסור, ואפשר דס"ל כרשב"א דס"ל גם בצונן אסור, אבל אגן ס"ל כהרא"ש והטור דאין אסור בצונן, ונראה דאם שרף חמץ חמץ בפנים צוננים מפילא דאסור לכיכר דכבוש כרו פמבשיל, עכ"ל, וכ"כ ב"ח ורש"ל. וכשהיה בפתח שנטל לתוף פיו חתיכת מצה וחתכת פתגול ואכל שניהם נזר והרביש בפיו שיש חטה ונטל הפאכל מפיו נראה חטה, ואינו נזר אם היה בתוף הפצה או בתוף הפתגול, הפתגול יש להפטר טפח ס"ס, שמה עשה נפל לפרגול בצונן, ואת"ל שנהיה קדם, שפא והעפלה, אבל אם היה בפצה ע"כ היה בתוכה בשעת אכילה, דאם נפל עליה בצונן היה מתגלגל ויורה, ומימי נ"ל דהפצה מתרת ג"כ כיון דאסור משהו דבבנן תלין לקלא שניה פתגול, ומפל מקום קרי נטילה אסור מדינא מאותה מצה במקום שנטל החתיכה, ועוד נראה לי, דאפילו היה חתיכת בשר גס"כ שרי, ולא מחוקקין אסורא במקום למקום ואמרין השתא נפל על הבשר בעודו צונן וא"כ גם המצה מתרת, אבל אם הבשר היה מנח בקערה ואכל מתוכה, אסור הבשר, כבש"ל המזמן לזמן מחוקקין אסורא, דשמה היה בקערה בשעה שצור הבשר לחוכו וכלי שני אסור בפסח, ואם נאמר דהו"ו ס"ס, ספק הוה במצה, ואת"ל בבשר, שפא עתה נפל, זה לא הרי ספק, דאם תאמר שניה במצה צריך אסור הפצה, וזה לא אמרין אפילו באסור דבבנן ואפילו גס"כ, וא"כ הבשר והמצה אסורים, מיהו ע"פ הרב נזר אם נתבשלה החטה או נאפה עתה אם לאו, ומיהו אם נטלו הקצרה במקום למקום כשנצטנן תלין להקל, ולא מחוקקין אסור במקום למקום, מ"א: (ל) ששפרה, ע"מ וכת"י: (לז) ידומא, אבל אם אינו ב"י אף השרי הנעלה עצמן מתרין בפסח כיון שיש חמץ ואין ב"י פמבאר בסימן תנא, ח"י: (ל) הפסח, והפ"ח כתב, דאף אם נהפכו קדם פסח עקבן שפוטבשו גס"כ, ואע"ג דהרי ג"כ נ"ט פ"ר ב"ט דתתרא, מ"מ אין להשתמש באותו מים לבחלה כיון דאפשר למצא בקל מים אחרים, וכ"כ ב"י סימן צה, וט"ו פתב: לענין נראה דכאן לפעמים אסור אפילו קדם לפסח, והפנים הנחמצים ושאר לטעלה ולא נתערבו פי הם גורו וקמי כאלו הם בעין דמי, אא"כ ששאב טעמו טקדם כזה פעמים שעל ידיו כף מתערב, ע"ש ונתקמה ללא נזר וכשהו ב"י סימן צב,

באר הלכה

* לבור בתוף הפסח, צנן משנה ברורה, ולא העתקתי מה שכתב הש"ו לפעמים אף בדיעבד אסור טיבא דארו וקמי וכ"ל⁸⁰, דבספר נזר-שלום פסקת על דבריו, וגם בספר בגדי'שע השיג על זה, דברב צלח לא שכן בספר ספקא דאסור-תורה של להפטר רק בשניה ומפלי'שבן למקרה לנכרי, אבל לא באכילה⁸¹. ודומא היבא דאפשר בשניה, אבל אם אי אפשר בשניה, שיתקלל צל-ידי זה, מותר אף באכילה, ובפרט היבא דאיבא הפסד מרבה גודאי אין להחמיר: (סד) ששפרה במים או נמלג, לאו בתנא ונא (ק"ג) הוא, דנשפרה הבשר בצונן אף אם מצאו הנזעין בעוד הבשר שם גס"כ מותר, דג"ש ספק דבבנן, דשמה צונן אין מפליט ומבליע כלל; ונמלג, שהוא פסטיין, מנדי ששמצאו אסור-כף חטה בפנים לאחר שהסירה הבשר או התנגלת משם, ומת (ק"ד) אפילו נמלג בכלי ראשון, ומשעם דג"ש ספק שמה עתה נפלה והוא אסור משהו שהוא דבבנן, לכף מתירין בהפסד מרבה: יג (סד) פת ידומא, (קטו) ומנדי שהגעילו קדם זמן אסור⁸², דאי לאו הכי אין להגעיל כלי שהוא בתיאור, כמבאר לעיל בסימן תנב, וקטט המספר זמן ידמו, דאם היורה לא היה בתיאור (קטו) אף המי-הגעלה עצמן מתרין בפסח, כיון שהגעילו קדם פסח והם אינם בני-ימין, פמבאר לעיל בסימן תנא וסימן תמו סעיף ה בהג"ה, ע"נ שם. ודע, דאם ההגעלה היה בתוף הפסח, אז אפילו אם היורה אינה בתיאור (ק"ו) אסור המים שפבו, לדעת ב"מ לעיל בסימן תמו סעיף י בהג"ה: (סו) ונדרו וכו' (ש) בתוף הפסח, הינו הנרידה היה בתוף הפסח, אבל ההגעלה היה קדם פסח, (ק"ח) ואם הנרידה היה גס"כ קדם הפסח, נתבשלו המים בששים בפנים שבב"ד, (ק"ט) ויש מחמירין, דאפילו אם יש ששים נגדם אין להשתמש באותו מים לבחלה כיון דאפשר בקל למצא מים אחרים: אסור לשותות מימיו, ואם עבר וכשל מהם תבשיל, כתב הפרי-מגדים דג"ש להפטר (ק"ט) אם הוא הפסד מרבה, כיון (קל) דהגעלה היה קדם פסח: (סז) בשביל שנתערבו, פרוש, אף להמתירין צונן לעיל משום דאינו נוטן טעם כלל, מפל מקום הכא אסור, דעל-ידי שנתערבו הרי גוף החמץ מערב בו, אם נמצא גרעיני-תבואה בכאד-מים בפסח, (קכ) פתבו האחרונים שראוי לזרו ככל מה דאפשר שלא להשתמש באותו מים בפסח אפילו להמתירין בצונן, דשמה נכפש בתוכו מצת-לעת והוי פבוש, ומפל מקום

משנה ברורה

מרבח ומניעת שמחת יום-טוב אסור בפסק אחד דבבנן [ועין באור הלכה], אכן בספק-ספקא הנזכר לעיל מותר אף בלא הפסד מרבה, (ק"ו) וכל זה בספק-ספקא דאסור משהו שהוא דבבנן, הא בספק-ספקא דאסור-תורה של להפטר רק בשניה ומפלי'שבן למקרה לנכרי, אבל לא באכילה⁸¹. ודומא היבא דאפשר בשניה, אבל אם אי אפשר בשניה, שיתקלל צל-ידי זה, מותר אף באכילה, ובפרט היבא דאיבא הפסד מרבה גודאי אין להחמיר: (סד) ששפרה במים או נמלג, לאו בתנא ונא (ק"ג) הוא, דנשפרה הבשר בצונן אף אם מצאו הנזעין בעוד הבשר שם גס"כ מותר, דג"ש ספק דבבנן, דשמה צונן אין מפליט ומבליע כלל; ונמלג, שהוא פסטיין, מנדי ששמצאו אסור-כף חטה בפנים לאחר שהסירה הבשר או התנגלת משם, ומת (ק"ד) אפילו נמלג בכלי ראשון, ומשעם דג"ש ספק שמה עתה נפלה והוא אסור משהו שהוא דבבנן, לכף מתירין בהפסד מרבה: יג (סד) פת ידומא, (קטו) ומנדי שהגעילו קדם זמן אסור⁸², דאי לאו הכי אין להגעיל כלי שהוא בתיאור, כמבאר לעיל בסימן תנב, וקטט המספר זמן ידמו, דאם היורה לא היה בתיאור (קטו) אף המי-הגעלה עצמן מתרין בפסח, כיון שהגעילו קדם פסח והם אינם בני-ימין, פמבאר לעיל בסימן תנא וסימן תמו סעיף ה בהג"ה, ע"נ שם. ודע, דאם ההגעלה היה בתוף הפסח, אז אפילו אם היורה אינה בתיאור (ק"ו) אסור המים שפבו, לדעת ב"מ לעיל בסימן תמו סעיף י בהג"ה: (סו) ונדרו וכו' (ש) בתוף הפסח, הינו הנרידה היה בתוף הפסח, אבל ההגעלה היה קדם פסח, (ק"ח) ואם הנרידה היה גס"כ קדם הפסח, נתבשלו המים בששים בפנים שבב"ד, (ק"ט) ויש מחמירין, דאפילו אם יש ששים נגדם אין להשתמש באותו מים לבחלה כיון דאפשר בקל למצא מים אחרים: אסור לשותות מימיו, ואם עבר וכשל מהם תבשיל, כתב הפרי-מגדים דג"ש להפטר (ק"ט) אם הוא הפסד מרבה, כיון (קל) דהגעלה היה קדם פסח: (סז) בשביל שנתערבו, פרוש, אף להמתירין צונן לעיל משום דאינו נוטן טעם כלל, מפל מקום הכא אסור, דעל-ידי שנתערבו הרי גוף החמץ מערב בו, אם נמצא גרעיני-תבואה בכאד-מים בפסח, (קכ) פתבו האחרונים שראוי לזרו ככל מה דאפשר שלא להשתמש באותו מים בפסח אפילו להמתירין בצונן, דשמה נכפש בתוכו מצת-לעת והוי פבוש, ומפל מקום

שער הציון

(ק"ב) מפרי-מגדים אות כח: (ק"ג) מאליה רבה ופרי-מגדים: (ק"ד) פרי-מגדים: (קטו) מגן-אברהם: (קטז) חקי'עקב ושיא: (ק"ח) אחרונים, והינו אפילו יש ששים נגדם, פמבאר לעיל בסימן תמו סעיף י בהג"ה דבמקום שפוטבין הוא אפילו בנותן טעם לקדם ומשהו, שפיתו יחדו גס"כ אסור: (ק"ט) מגן אברהם בבאר דברי החסיד, ומשמע דהכי סבירא לה: (ק"ט) ב"ח: (ק"י) ודע, דשיטת הג"א דהמספר מנדי דגם ההגעלה היה תוף הפסח⁸¹, ומה שכתב יורה המפצה פתיא, אידל לשיטתה הוהו טעם לפגם מותר בתוף הפסח, וכן הוא גס"כ דעת הלבוש, וכתב שם דאם ההגעלה הייתה קדם פסח כיון מותר, אף אם הנרידה היה בתוף הפסח מותר לשותות מימיו טעם דהרי ג' נ"ט פ"ר ב"ט⁸², ע"נ שם, ולפי זה כמבשיל בודאי אין להחמיר: (קל) ודעה לומר, והרי נ"ט פ"ר ב"ט דתתרא, ומשמע בב"י מגדים דאפילו אין ששים נגדם גס"כ מותר בדיעבד: (קכ) פתבו האחרונים ושיא:

